

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/110/2015
Identifikačné číslo spisu: 1012206985
Dátum vydania rozhodnutia: 24.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1012206985.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Zuzany Ďurišovej v právnej veci žalobcu: Volkswagen AG, zahraničná právnická osoba so sídlom Berliner Ring č.2, 384 40 Wolfsburg, Nemecká spolková republika, zast.: JUDr. Štefan Haulík, advokát, s adresou advokátskej kancelárie Jesenského č. 2, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. marca 2015 č.k. 5S 1587/2012-171, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. marca 2015 č.k. 5S 1587/2012-171 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 1020502/1/1131602/2012/5060-r z 22.08.2012 spolu s rozhodnutím Daňového úradu Bratislava č. 9102305/1/77091/2012 z 03.04.2012 z r u š u j e a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania z titulu právneho zastúpenia vo výške 1.160,67 € a z titulu náhrady iných trov konania vo výške 70,-- €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na finančnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 1020502/1/1131602/2012/5060-r z 22.08.2012 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ - č.l. 12) žalovaný ako odvolací finančný orgán oprávnený v zmysle § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 511/1992 Zb.“) a § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava (ďalej len „správca dane“) č. 9102305/1/77091/2012 z 03.04.2012 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“).

Podľa § 48 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb. v znení relevantnom na preskúvanú vec odvolací orgán rozhodnutie preskúma s výnimkou podľa odseku 4. Rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí. Odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, ak sú na to dôvody. Ak odvolací orgán rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie, správca dane alebo orgán, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom odvolacieho orgánu.

Podľa § 165 ods. 2 Daňového poriadku v citovanom znení daňové konania začaté a právoplatne neukončené pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov; sankcia sa uloží podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31. decembra 2011, ak skutočnosť rozhodujúca pre uloženie sankcie nastala do 31. decembra 2011 a ak je to pre daňový subjekt priaznivejšie.

2. Prvostupňovým rozhodnutím vydaným takmer po roku čiastočne v zmysle § 55d zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 222/2004 Z.z.“) vyhovel žiadosti žalobcu z 01.07.2011 o vrátenie dane z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“, resp. „DPH“) za zdaňovacie obdobie 10-12/2010 a ďalej sumu dane uvedenú v žiadosti vyhotovenej podľa § 55a až § 55g zák. č. 222/2004 Z.z. znížil z dôvodu porušenia ustanovenia § 45 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb.

Zníženie dane správca dane odôvodnil tým, že nakoľko žalobca požadoval refundáciu dane aj z faktúr vzťahujúcich sa k dodaniu tovaru uskutočnenému v rokoch 2004 až 2006, tak tento nárok bol posúdený ako podaný po uplynutí zákonnej lehoty.

Podľa § 55d ods. 9 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení rozhodnutie, ktorým sa zamietajú žiadosti o vrátenie celej dane alebo časti dane, musí obsahovať odôvodnenie. Proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o vrátenie celej dane alebo časti dane sa môže žiadateľ odvolať spôsobom a v lehote podľa osobitného predpisu.

Podľa § 45 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. v citovanom znení platí, že ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane alebo priznať nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo vrátenie dane po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo nárok na vrátenie dane; ak ide o daňový subjekt, ktorý si uplatňuje odpočítanie daňovej straty podľa osobitného predpisu, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane po uplynutí siedmich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, v ktorom bola táto daňová strata vykázaná.

3. Z daňového spisu záverom vyplýva, že žalobca spoločnostiam Hella Leuchten-Systeme GmbH, Hella Slovakia Front Lighting s.r.o. a Hella Slovakia Signal Lighting s.r.o. (ďalej len „dodávateľa HELLA“) v priebehu rokov 2004 až 2010 dodával formy na výrobu predných a zadných svetiel pre automobily značky Volkswagen. Tieto formy boli umiestnené na území Slovenska s tým, že právo nakladať s týmito formami ako vlastníak nadobudol žalobca v priebehu rokov 2004-2010. Tiež je nepochybné, že dodávateľa HELLA fakturovali uvedené dodania bez DPH, nakoľko ich považovali za finančné vyrovnanie, ktoré nepodlieha dani.

4. Avšak v roku 2010 dodávateľa HELLA zistili, že uvedené dodanie foriem nesprávne ošetrovali z hľadiska DPH, a preto v roku 2010

- si voči žalobcovi uplatnili osobitnými faktúrami vystavenými podľa ustanovenia § 71 zák. č. 222/2004 Z.z. 19 % daň z pridanej hodnoty,

- podali dodatočné daňové priznania a

- DPH odvedli do štátneho rozpočtu. /2004 Z.z. za dodanie tovaru v tuzemsku a uplatnili.

Podľa § 71 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení pri každom dodaní tovaru a dodaní služby v tuzemsku pre zdaniteľnú osobu a pre právnickú osobu, ktorá nie je zdaniteľnou osobou, je platiteľ povinný vyhotoviť faktúru. Platiteľ je povinný vyhotoviť faktúru aj v prípade, ak je platba prijatá pred dodaním tovaru a predtým, ako je poskytovanie služby skončené. Platiteľ vyhotoví faktúru najneskôr do 15 dní od vzniku daňovej povinnosti. Ak v kalendárnom mesiaci vznikne platiteľovi daňová povinnosť

prijatím jednej alebo viacerých platieb a zároveň aj dodaním tovaru alebo dodaním služby, na ktoré prijal jednu alebo viac platieb, môže platiteľ vyhotoviť jednu faktúru, a to najneskôr do 15 dní od vzniku poslednej daňovej povinnosti vzťahujúcej sa na toto dodanie tovaru alebo dodanie služby v tomto kalendárnom mesiaci. Platiteľ nie je povinný na účely dane vyhotoviť faktúru, ak ide o tovar alebo službu, ktorá je dodaná s oslobodením od dane podľa § 28 až 42.

5. Správca dane však v súvislosti so žiadosťou žalobcu o refundáciu dane poukázal na to, že k dodaniu tovaru (foriem), ktoré sa uskutočnilo v rokoch 2004 až 2006, tento nárok nie je možné s prihladením na ustanovenie § 45 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. priznať, a preto daň v dotknutej výške 1.354.968,33 € nevrátil.

Podľa § 45 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. v citovanom znení platí, že ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane alebo priznať nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo vrátenie dane po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo nárok na vrátenie dane; ak ide o daňový subjekt, ktorý si uplatňuje odpočítanie daňovej straty podľa osobitného predpisu, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane po uplynutí siedmich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, v ktorom bola táto daňová strata vykázaná.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

6. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na Krajský súd v Bratislave žalobu zo 06.11.2012.

7. Krajský súd v Bratislave ako prvostupňový súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 249 ods. 2 O.s.p.) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, na nariadenom pojednávaní a dospel záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Preto ju na základe nižšie uvedených dôvodov postupom podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

8. S poukazom na relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Daňového poriadku ako aj zák. č. 222/2004 Z.z., Smernice Rady č. 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty (ďalej len „Smernica č. 2006/112“) a po podrobnej rekapitulácii skutkového stavu zachyteného v spise správcu dane, žalobných dôvodov a argumentácie žalovaného krajský súd poukázal na to, že sporným je dátum vzniku nároku na vrátenie dane a teda začatie plynutia päťročnej prekluzívnej lehoty.

Potvrdzujúc povinnosť vnútroštátnych orgánov pri aplikácii vnútroštátneho práva dodržiavať eurokonformný výklad práva, krajský súd poukázal na to, že samotná skutočnosť vychádzajúca z myšlienky o spoločnom systéme DPH a jeho princípu neutrality nie je ako taká postačujúca na prijatie žalobcovho tvrdenia, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore s európskou judikatúrou.

9. Následne vyslovil krajský súd nesúhlas s názorom žalobcu, že systematickým výkladom ustanovenia § 49 zák. č. 222/2004 Z.z. možno vyvodiť, že nárok na vrátenie dane mu vznikol až v priebehu roku 2010, kedy si voči nemu uplatnili daň dodávateľia HELLA. Naopak, tento okamih je podľa krajského súdu časovo celkom presne a jednoznačne vymedzený v ustanovení § 55a ods. 4 v spojení s § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. ako deň, kedy k tovaru alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Následne krajský súd vyslovil názor, že (odvolací súd cituje z rozsudku krajského súdu str. 9):

Akýkoľvek iný výklad predmetného ustanovenia je aj zo systematického hľadiska neprípustný, keďže prijatie žalobcovej argumentácie by následne viedlo k de facto negácii § 45 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. a skutočným dôsledkom takto uplatňovaných daňových predpisov by bolo predĺžovanie lehoty na

vrátenie dane, a to z dôvodu porušenia povinnosti dodávateľa vyhotoviť faktúru obsahujúcu zákonom stanovené náležitosti po tak dlhú dobu, po akú dodávateľ nevyhotoví odberateľovi faktúru podľa § 71 zákona o DPH. Je však úplne zrejmé, že porušenie určitej zákonnej povinnosti nesmie spôsobiť následné upustenie od aplikácie iného kogentného zákonného ustanovenia, a to navyše s odkazom na zmysel daňovej úpravy. Tunajší súd žiadnym spôsobom nespochybňuje princíp neutrality DPH, ale má za to, že v tomto prípade žalobcovi uplynula prekluzívna päťročná lehota na vrátenie dane z dodania tovaru za roky 2004-2006, preto nebolo možné žalobcovi DPH v žiadanej výške vrátiť, ale správcom dane mu bola vrátená len neprekludovaná časť DPH za roky 2007-2010.

I podľa názoru súdu, nárok na vrátenie DPH žalobcovi vznikol v deň dodania tovaru, t.j. v deň, kedy pri dodaní tohto tovaru vznikla daňová povinnosť. Žiaden iný deň použitím tak gramatickej ako ani systematickej výkladovej metódy neprichádza do úvahy.

Nad rámec uvedeného ešte tunajší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca nebol „potrestaný“ za správanie svojho dodávateľa, ako to tento interpretuje, ale došlo k právnej skutočnosti, ktorou bolo plynutie času a prekludovanie jeho práva na odpočet DPH. Rovnako ako v prípade akéhokoľvek iného uplynutia prekluzívnej lehoty (napríklad pri zodpovednosti za vady atď.), zánik práva nebol sankciou voči žalobcovi, ale následkom objektívnej právnej skutočnosti, ktorý nastal bez ohľadu na zavinenie či už žalobcove alebo jeho dodávateľa. Pokiaľ však žalobcovi bola zavineným protiprávnym správaním jeho dodávateľa (niekoľkoročným omeškaním pri vyhotovovaní faktúry za dodanie tovarov podľa § 71 zákona o DPH) spôsobená škoda (rozdiel medzi uplatneným nárokom a skutočne vrátenou DPH), tento mal právo domáhať sa voči nemu náhrady škody v civilnom súdnom konaní podľa ustanovení Obchodného zákonníka.“

Podľa § 55a ods. 4 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení žiadateľ má nárok na vrátenie dane, ak by takáto daň bola odpočítateľná podľa § 49.

Podľa § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v citovanom znení právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

10. Na základe vyššie citovaných ustanovení a ich aplikácie na zistený skutkový stav krajský súd žalobu zamietol.

III.

Odvolanie žalobcu/ stanoviská

A)

11. Vo včas podanom odvolaní z 10.06.2015 (č.l. 181) proti rozsudku krajského súdu žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v súlade s ustanovením § 205 O.s.p. uviedol nasledujúce dôvody odvolania:

konanie trpí inými vadami, ktoré majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 205 ods. 2 písm. b) O.s.p.] a

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.].

12. Následne odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie námietky žalobcu:

k písm. f):

- krajský súd mylne vyložil § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z., že jedinou rozhodujúcou skutočnosťou pre vznik nároku na odpočítanie je moment vzniku daňovej povinnosti,

- je potrebné zohľadniť aj text § 55a ods. 4 v spojitosti s § 51 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. spolu s dotknutými ustanoveniami Smernice č. 2006/112,

o najmä z pohľadu ich systematického výkladu,

- základnou podmienkou pre uplatnenie práva na odpočítanie (vrátenie) dane zahraničnej osobe je to, že žiadateľ má faktúru od slovenského platiteľa v zmysle § 71 zák. č. 222/2004 Z.z. preukazujúca kumulatívne splnenie vzniku daňovej povinnosti dodávateľa a uplatnenie dane dodávateľom voči žalobcovi),

o tento záver má aj oporu v judikatúre Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“),

o ako aj v obdobných rozsudkoch Krajského súdu v Bratislave (napríklad Dr. Ing. h.c. F. Porsche Aktiengesellschaft v. Finančnému riaditeľstvu sp.zn. 2S 170/2013),
- krajský súd nedodrжал podmienku eurokonformného výkladu,
o z odôvodnenia nie sú zrejmé myšlienkové pochody krajského súdu pri argumentácii, že rešpektuje princíp daňovej neutrality DPH,
- došlo k porušeniu práva žalobcu pokojne užívať svoj majetok v zmysle čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,
o podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) musí byť zaručená spravodlivá rovnováha medzi požiadavkami všeobecného záujmu spoločnosti a ochranou práva jednotlivca na pokojné užívanie jeho majetku,
o v uvedenej súvislosti bol citovaný rozsudok ESLP vo veci Bulves AD v. Bulharsko (sťažnosť č. 3991/03, body 57, 70 a 71),

k písm. b):

- krajský súd nezohľadnil námietku žalobcu o počítaní 5 ročnej prekluzívnej lehoty,
- krajský súd neprihliadol k obdobným rozsudkom Krajského súdu v Bratislave,
- rozsudok krajského súdu je celkovo nedostatočne odôvodnený.

13. Záverom žalobca navrhol zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie, resp. navrhol zrušiť rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Pre prípad úspechu si uplatnil náhradu trov konania vo vyčíslenej výške 1.275,38 €.

K odvolaniu pripojil rozsudky (č.l 191 až 254), na ktoré v texte poukazoval.

B)

14. Zo stanoviska žalovaného zo 04.09.2015 (č.l. 265) po uvedení hore citovaných odvolacích námietok vyplýva, že tieto námietky vyhodnotil ako nedôvodné.

Ďalej žalovaný odkázal na svoje doterajšie argumenty obsiahnuté vo svojom stanovisku k žalobe ako aj na to, že faktúry vystavené v roku 2010 dodávateľmi HELLA nevykazovali fakturáciu za dodanie tovaru, ale išlo len o doúčtovanie dane z pridanej hodnoty

15. Rovnako žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/59/2013-105 zo dňa 29. mája 2014, v ktorom súd neprisvedčil námietke žalobcu, že nárok na odpočítame dane vznikol žalobcovi až po kumulatívnom splnení oboch podmienok, teda dodávateľovi vznikla daňová povinnosť a odberateľ má faktúru podľa § 71 zák. č. 222/2004 Z.z.

16. Tiež sa žalobca vyjadril námietke žalobcu, že

- a) dodávateľia HELLA v roku 2010 odvedli predmetnú daň a správcovia dane ju akceptovali, ako aj že
- b) žalobca podal dňa 21.09.2012 žiadosť Ministerstvo financií Slovenskej republiky o preskúmanie napadnutého rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

17. Záverom žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil.

C)

18. Žalobca prostredníctvom vyjadrenia (replika) z 12.11.2015 (č.l. 271) vyslovil svoje argumenty k stanovisku žalovaného zo 04.09.2015.

Podrobne analyzoval závery žalovaného vyjadrené v bode III. (výklad § 49 zák. č. 222/2004 Z.z. v spojení s § 45 zák. č. 511/1992 Zb.) a IV. (nutnosť kumulatívne splniť obidve zákonom predpokladané podmienky) uvedeného stanoviska žalovaného.

D)

19. S odstupom času žalobca zaslal na Najvyšší súd Slovenskej republiky podanie zo 04.03.2016, v ktorom sformuloval nasledujúci text prejudiciálnych otázok, ktoré navrhoval predložiť Súdnemu dvoru,

a tieto sa najmä týkali výkladu Smernice Rady č. 2008/9/ES z 12. februára 2008, ktorou sa ustanovujú podrobné pravidlá pre vrátenie dane z pridanej hodnoty ustanovené v smernici 2006/112/ES zdaniteľným osobám, ktoré nie sú usadené v členskom štáte vrátenia dane, ale ktoré sú usadené v inom členskom štáte (ďalej len „Smernica č. 2008/9“) ako aj Smernice č. 2006/112:

1. Je potrebné smernicu 2008/9 a právo na vrátenie dane vykladať tak, že na uplatnenie práva na vrátenie DPH je nevyhnutné kumulatívne splnenie dvoch podmienok, ktorými sú

- i) dodanie tovaru alebo služby a
- ii) uplatnenie DPH dodávateľom na faktúre?

Inými slovami, je možné, aby si o vrátenie dane požiadala zdaniteľná osoba, voči ktorej nebola DPH uplatnená faktúrou?

2. Je v súlade s princípom proporcionality alebo fiškálnej neutrality DPH, ak sa lehota na vrátenie dane počíta od momentu, v ktorom nie sú splnené všetky hmotnoprávne podmienky na uplatnenie práva na vrátenie dane?

3. Vykladajú sa ustanovenia článku 167 a 178(a) DPH smernice vo svetle princípu fiškálnej neutrality tak, že za okolností prípadu ako je vo veci samej a za predpokladu splnenia ostatných hmotnoprávnych a procesnoprávnych podmienok potrebných na uplatnenie práva na odpočítanie dane, bránia takému postupu daňových orgánov, ktorým sa zdaniteľnej osobe odmietne právo uplatnené v lehote na vrátenie dane podľa smernice 2008/9, ktorá bola voči nemu uplatnená dodávateľom na faktúre a odvedená dodávateľom pred uplynutím lehoty, ktorá je stanovená národným právom na zánik práva?

4. Prekročili slovenské daňové orgány vo svetle princípu neutrality a princípu proporcionality, ktoré sú základnými princípmi spoločného systému DPH, medze toho, čo je potrebné pre dosiahnutie cieľa definovaného DPH smernicou, ak odmietli právo na vrátenie odvedenej dane zdaniteľnej osobe z dôvodu, že prekluzívna lehota stanovená národným právom na vrátenie dane uplynula, hoci v tejto lehote si zdaniteľná osoba nemohla právo na vrátenie dane uplatniť a hoci daň bola správne vybraná a hrozba krátenia dane alebo neodvedenia dane bola úplne odstránená?

5. Je možné vykladať princíp právnej istoty, princíp legitímnych očakávaní a právo na dobrú správu vecí verejných podľa čl. 41 Charty základných práv Európskej únie tak, že bránia takému výkladu predpisov národného práva, podľa ktorého je pre dodržanie lehoty na vrátenie dane rozhodujúci moment rozhodnutia správneho orgánu o vrátení dane a nie moment uplatnenia práva na vrátenie dane zdaniteľnou osobou ?

IV.

Prejudiciálne konanie

A)

20. Za tejto situácie konajúci senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) po neverejnej porade dospel k záveru, že pre ďalšie konanie vo veci samej je nutné za účelom výkladu dotknutých ustanovení práva Európskej únie predložiť prostredníctvom prerušujúceho uznesenia zo dňa 29. septembra 2016 sp.zn. 1Sžf/110/2015 Súdnemu dvoru hore uvedené prejudiciálne otázky.

21. Súčasne uvedeným uznesením odložil vykonateľnosť tak prvostupňového ako aj napadnutého rozhodnutia až do ukončenia konania na Súdnom dvore o položených prejudiciálnych otázkach.

B)

22. Pred ukončením prejudiciálneho konania žalobca po výmene právnych zástupcov doručil na Najvyšší súd podanie z 15.05.2017 označené ako „Doplnenie odvolania a oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia“. Prostredníctvom tohto podania sa žalobca domáhal, aby Najvyšší súd v zmysle § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok vo veci rozhodol postupom podľa § 250ja ods. 3, resp. 221 ods. 1 písm. h) O.s.p.

Tiež vyčíslil aktuálne požadovanú náhradu trov konania na výšku 1.230,67 €.

23. Následne na toto podanie nový právny zástupca doručil na Najvyšší súd podanie z 30.08.2017 označené ako „Doplnenie navrhovaných prejudiciálnych otázok“.

Prostredníctvom tohto podania prekvapivo a bez bližšieho odôvodnenia žalobca požadoval v čase prijatých predchádzajúcich prejudiciálnych otázok (viď bod č. 19) ich rozsah doplniť o nasledovnú otázku:

„Môže zahraničnej zdaniteľnej osobe vzniknúť nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v inom členskom štáte okamihom dodania tovaru aj v prípade, že jej tovar dodala osoba, ktorá nebola v danom členskom štáte registrovaná ako platca dane z pridanej hodnoty a ktorá si vo faktúre neuplatnila daň z pridanej hodnoty a za týmto účelom daň v danom štáte ani neodviedla?“

24. Na základe požiadavky adresovanej Súdnym dvorom telefonicky Najvyššiemu súdu bol vydaný predsedom senátu pokyn na urgentné zaslanie hore uvedených podaní nového právneho zástupcu na oficiálnu adresu Súdneho dvora.

Z obsahu nižšie uvedeného rozsudku pre Najvyšší súd jednoznačne vyplýva, že zaslanie tejto otázky Súdnemu dvoru sa javilo ako celkom nadbytočné, nakoľko Súdny dvor sa ku všetkým otázkam vyjadroval ako k jedinej.

C)

25. Súdny dvor prejudiciálnu otázku akceptoval a svoju odpoveď prostredníctvom rozsudku sp.zn. C-533/16 zo dňa 21. marca 2018 5-členného senátu (ďalej len „rozsudok Súdneho dvora“) zaslal Najvyššiemu súdu v nasledujúcom znení:

„Právo Únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, podľa ktorej za okolností, o aké ide vo veci samej, keď bola daň z pridanej hodnoty (DPH) fakturovaná zdaniteľnej osobe a táto osoba ju zaplatila až niekoľko rokov po dodaní predmetného tovaru, sa právo na vrátenie DPH odmieta priznať z dôvodu, že prekluzívna lehota stanovená uvedenou právnou úpravou na uplatnenie tohto práva začala plynúť od dátumu dodania tovaru a uplynula pred podaním žiadosti o vrátenie dane.“

V.

Právne názory odvolacieho súdu

26. Najvyšší súd ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) v intenciách rozsudku sp.zn. C-533/16 Súdneho dvora, po preskúmaní písomných pripomienok členských štátov zaslaných v prejudiciálnom konaní a v medziach čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii a čl. 267 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie vyhodnotil listinné dôkazy obsiahnuté v súdnom ako aj v priloženom administratívnom spise, preskúmal rozsudok krajského súdu postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku ďalej len „O.s.p.“, resp. „Občiansky súdny poriadok“) s prihliadnutím na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní, a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k nižšie odôvodnenému záveru, že odvolanie je dôvodné, nakoľko napadnuté rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p.), a preto postupom podľa § 220 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zmenil tak, že v zmysle hore uvedeného zrušovacieho dôvodu napadnuté rozhodnutie spolu s prvostupňovým rozhodnutím podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zrušil a vrátil mu späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

27. Nakoľko rozsudok sp.zn. C-533/16 Súdneho dvora imanentne vychádza zo záverov, ktoré generálny advokát načrtnol prostredníctvom svojich návrhov prednesených pánom Manuelom Campos Sánchez-Bordona dňa 26. októbra 2017, Najvyšší súd pri odôvodňovaní svojich záverov využíva aj uvedené právne názory.

28. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (v preskúmvanej veci žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd (resp. čl. 19 ods. 1 Zmluvy

o fungovaní Európskej únie) ako aj čl. 47 ods. 1 a 2 Charty základných práv Európskej únie, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu žalovanej.

29. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka, akým riadnym spôsobom je nutné aplikovať ustanovenie § 45 ods. 1 zák. č. 511/1992 Zb. na dotknuté ustanovenia hmotného daňového práva, t.j. dokedy, v zmysle limitovaného alebo nelimitovaného časového úseku, si môže platiteľ uplatniť právo na odpočítanie DPH v zmysle zák. č. 222/2004 Z.z. a predpisov Európskej únie, ak táto daň pri pôvodnom dodaní tovaru nebola dodávateľom fakturačne vyúčtovaná a následne vykonaná účtovná oprava s daňovými dôsledkami po zvážení vnútorných pohnutí (objektívny alebo subjektívny nesprávny predpoklad) sa týka zdaňovacích období, od ktorých uplynula dlhšia lehota, ako je zákonom stanovená lehota na priznanie nároku na vrátenie nadmerného odpočtu.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

30. Najvyšší súd za účelom poskytnutia odpovede v súvislosti s hore uvedenou odvolacou námietkou žalobcu týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia veci musí na prvom mieste poukázať na to, že idea právneho štátu zakotvená v článku 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vyžaduje nielen od orgánov súdnej moci ale aj moci výkonnej, aby ich výklad práva v konkrétnej veci nepochybné smeroval (princíp právnej istoty) k tomu výsledku, ktorý mal, resp. mal mať na mysli zákonodarca pri jeho tvorbe.

31. Na základe uvedeného potom pre sudcu spočíva význam interpretácie v tom, že zákonodarcom všeobecne sformulované pravidlo (je nutné mať na mysli najmä jeho dispozíciu) musí transformovať prostredníctvom jazykových prostriedkov na, pre podmienky konkrétneho skutkového stavu, aplikácie schopné pravidlo, a toto porovnáva s reálnou situáciou, dejom, resp. postojom či iným druhom správania jednotlivca v prejednávanej veci.

32. Následne úradná osoba vykonávajúca výklad svojej úvahy, ktoré ju abstraktne vedeným spôsobom viedli k prijatiu takéhoto výsledku výkladu, musí v zmysle § 209 ods. 4 zák. č. 461/2003 Z.z., resp. v prípade sudcu podľa § 157 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. objasniť bez toho, aby sa vystavil nebezpečenstvu z nesprávneho právneho výkladu.

Takýto prístup k výkladu práva v súdnej praxi je naplnením princípu právnej istoty v spoločnosti a súčasne eliminuje ľudskú omylnosť a ovplyvniteľnosť.

33. Ústavný súd Slovenskej republiky prostredníctvom nálezu sp.zn. III. ÚS 341/07 k otázke riadnej interpretácie všeobecného práva uviedol, že

„pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybné potrebné vychádzať prvotne z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii.

V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napríklad viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybností, možno uprednostniť výklad „e ratione legis“ pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom.“

34. Vo vzťahu k nesprávnemu právnomu posúdeniu Najvyšší súd odkazuje na vyššie citovaný rozsudok, prostredníctvom ktorého Súdny dvor (marginálne body č. 35 a 36) zdôraznil, že podmienky výkonu

práva na odpočítanie (vrátenie) dane ako aj rozsah tohto práva nie sú upravené v Smernici č. 2008/9 ale prostredníctvom jeho čl. 5 druhý odsek právo zdaniteľnej osoby usadenej v členskom štáte na vrátenie DPH zaplatenej v inom členskom štáte zodpovedá právu na odpočítanie DPH zaplatenej na vstupe vo vlastnom členskom štáte (čl. 170 Smernice č. 2006/112).

35. Pre Najvyšší súd je z judikatúry Súdneho dvora (napríklad rozsudok z 15. septembra 2016, Senatex, sp.zn. C-518/14, marginálny bod č. 26) nepochybné, že právo zdaniteľných osôb odpočítať z DPH, ktorú majú zaplatiť, daň splatnú alebo zaplatenú na vstupe z tovarov, ktoré nadobudli, alebo služieb, ktoré prijali, predstavuje základnú zásadu spoločného systému dane z pridanej hodnoty.

36. Uvedené právo je podmienené splnením tak formálnych ako aj hmotnoprávných požiadaviek pri ekonomickej činnosti, resp. pri zdaniteľných obchodoch, ktoré sú naplnené dodaním tovaru či poskytnutím služby (viď marginálny bod č. 40 rozsudku Súdneho dvora). Tieto pojmy vykazujú objektívny charakter, t.j. uplatňujú sa nezávisle na cieľoch (podnikateľskej stratégii) a dosiahnutých výsledkoch (sledovaných kauzách) dotknutých zdaniteľných obchodoch, resp. ich konkrétnych plnení.

37. V zmysle judikatúry Súdneho dvora (napríklad Halifax Plc. a spol., najmä v marginálnych bodoch 54 až 56) ako aj Najvyššieho súdu (napríklad rozsudok sp.zn. 1Sžf/61/2016 zo dňa 12. decembra 2017) pod pojmom vecné podmienky sa najmä rozumie:

a) vznik práva na odpočítanie dane štandardne v tom okamihu, keď vznikne daňová povinnosť zdaniteľnej osobe ako dodávateľovi, bez ohľadu na jej reálne splnenie (napríklad rozsudok Súdneho dvora sp.zn. C-414/10 vo veci Véleclair)

- tu je rozhodujúca existencia zdaniteľného plnenia spočívajúceho v prevode držby majetku jednou zmluvnou stranou, ktorá opravnú druhú stranu fakticky s ním nakladať, akoby bola vlastníkom tohto majetku,

- v prípade dodania tovaru vtedy, keď dodávateľ odovzdá tovar zdaniteľnej osobe (napríklad rozsudok sp.zn. C-324/11 vo veci Tóth, marginálny bod 26),

b) tovary a služby zakladajúce toto právo musia byť využité zdaniteľnou osobou na výstupe pre potreby svojich vlastných zdaniteľných plnení, t.j. musia existovať a vykazovať úžitnú majetkovú hodnotu pre zdaniteľnú osobu,

c) na vstupe musia byť tieto tovary a služby poskytnuté inou zdaniteľnou osobou bez ohľadu na jej registráciu či neregistráciu (napríklad rozsudok sp.zn. C-438/09 vo veci Dankowski, marginálne body 26 a 33; alebo rozsudok sp.zn. C-324/11 vo veci Tóth, marginálne body 33 a 26).

38. Pod pojmom formálne podmienky Súdny dvor najmä zdôrazňuje

- splnenie podmienok týkajúcich sa podrobného a kontrolne preukazného účtovania u zdaniteľnej osoby (napríklad rozsudok sp.zn. C-590/13 vo veci Idexx Laboratories Italia, marginálny bod 42),

- existencia došlej faktúry vystavenej dodávateľom, ktorá obsahuje všetky povinné údaje,

- včas podané riadne daňové priznanie a

- splnenie registračnej povinnosti.

39. Nielen s prihliadnutím na návrhy generálneho advokáta (viď aj bod č. 27) ale aj na postoj žalovaného, ktorý hoci čiastočne, ale uznal právo žalobcu na odpočítanie, tak aj Najvyšší súd konštatuje, že v preskúmvanej veci boli splnené hmotnoprávne a formálne požiadavky, ktoré podmieňujú u žalobcu tak vznik, ako aj uplatnenie práva na odpočítanie dane z pridanej hodnoty.

40. Pritom právo na odpočítanie dane vytvára súvislosť (viď § 49 a jeho odseky 1 a 2) medzi dvoma platbami DPH, a to:

a) platbou, ktorú žalobca ako zdaniteľná osoba realizoval za dodanie tovaru, ktorý nadobudol od svojho dodávateľa (viď odsek 1), a

b) platbou, ktorú v prospech žalobcu uskutoční jeho odberateľ, keď mu žalobca dodá vlastné výrobky (viď odsek 2).

Faktúry ako hodnoverný dokument (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1Sžfk/1/2017 zo dňa 24.04.2018) okrem iného slúžia na preukázanie uskutočnenia vzájomne prepojených zdaniteľných

obchodov a zaplatenia ceny obsahujúcej sumu DPH, ktorá vyplýva z uplatnenia príslušnej sadzby dane.

41. Pre Najvyšší súd je z rozsudku Súdneho dvora (vid' jeho marginálny bod č. 43) nepochybné, že je nutné odlišovať nielen právne skutočnosti na vznik (vznik daňovej povinnosti dodávateľa) a uplatnenie práva na odpočítanie dane (dispozícia vyšlou faktúrou) ale aj časové rozdielnosti v ich vzniku, hoci v zmysle čl. 167 a čl. 179 prvého odseku Smernice č. 2006/112 v zásade uplatní svoje právo na odpočítanie v tom istom období, v ktorom vzniklo (tzv. štandardná situácia).

Pritom však nie je možné opomenúť, že zdaniteľná osoba nestratí svoje právo na odpočítanie dane, hoc ho neuplatní bez svojho zavinenia (Súdny dvor použil spojenie : „s výhradou dodržania určitých podmienok a požiadaviek stanovených vo vnútroštátnych právnych úpravách“ - vid' marginálny bod č. 45 rozsudku Súdneho dvora) v období, v ktorom toto právo vzniklo.

Podľa čl. 167 Smernice č. 2006/112 v citovanom znení právo odpočítať daň vzniká vtedy, keď vzniká daňová povinnosť v súvislosti s daňou, ktorá je odpočítateľná.

Podľa čl. 179 prvého odseku Smernice č. 2006/112 v citovanom znení zdaniteľná osoba vykoná odpočítanie dane tak, že z celkovej výšky dane splatnej za príslušné zdaňovacie obdobie odpočíta celkovú výšku DPH za to isté zdaňovacie obdobie, v ktorom právo na odpočítanie dane vzniklo a ktoré sa vykonáva podľa článku 178.

42. V uvedenej súvislosti Súdny dvor zdôraznil s poukazom na relevantnú judikatúru (rozsudok z 28. júla 2016, Astone, sp.zn. C-332/15), že možnosť uplatniť právo na odpočítanie DPH bez časového obmedzenia by mohlo byť v rozpore so zásadou právnej istoty, ktorá vyžaduje, aby sa daňová situácia zdaniteľnej osoby vzhľadom na jej práva a povinnosti vo vzťahu k daňovej správe nemohla donekonečna spochybňovať.

Preto prekluzívnu lehotu, ktorej uplynutie vedie k potrestaniu nedostatočne starostlivej zdaniteľnej osoby (vid' hore uvedené rímske pravidlo „vigilantibus leges sunt scriptae“ - bod č. 28), ktorá opomenula požiadať o odpočítanie DPH na vstupe, a to stratou práva na odpočítanie DPH, nemožno považovať za nezlučiteľnú so systémom stanoveným smernicou 2006/112 v rozsahu, v akom sa na jednej strane táto lehota uplatňuje v súlade so zásadou ekvivalencie a na druhej strane so zásadou efektivity.

43. Ďalej podľa Súdneho dvora žalobca tým, že spoločnosti HELLA v období rokov 2004 až 2010 vystavovali na svoje zdaniteľné obchody so žalobcom faktúry bez DPH, nakoľko obidve zmluvné strany sa domnievali, že nejde o zdaniteľné obchody podliehajúcu režimu DPH (vid' bod č. 3), neboli splnené formálne podmienky a preto žalobca objektívne nemal relevantné informácie o možnom vzniku práva na odpočet DPH ani si ho potom nemohol uplatniť.

Až po tom, čo dodávateľia HELLA vystavili faktúry, ktoré zahŕňali DPH, podali dodatočné daňové priznania a splatnú DPH odvedli do štátneho rozpočtu, t.j. vykonali opravy svojho doterajšieho daňového postupu, boli splnené hmotnoprávne a procesnoprávne podmienky na uplatnenie práva na odpočítanie dane v zmysle zásady daňovej neutrality. Tento stav navyše generálny advokát označil za „daňovo neobvyklú“ - vid' bod č. 66 návrhov generálneho advokáta.

44. V zmysle záverov Súdneho dvora týkajúcich sa zásady daňovej neutrality (rozsudok z 29. apríla 2004, Terra Baubedarf-Handel sp.zn. C-152/02, bod 36): „režim odpočítania dane ... umožňuje sprostredkovateľom v distribučnom reťazci odpočítať od základu svojej dane sumy, ktoré každý z nich zaplatil vlastnému dodávateľovi na základe DPH z príslušnej transakcie, a vrátiť tak správcovi dane časť DPH, ktorá zodpovedá rozdielu medzi cenou, za ktorú každý z nich predal tovar kupujúcemu, a cenou, ktorú zaplatil svojmu dodávateľovi“.

45. Na uvedenom základe a nakoľko Najvyšší súd nedospel k záveru, že by žalobca pri tomto nekonal v dobrej viere, prisvedčil argumentácii žalobcu, že závery žalovaného o uplynutí prekluzívnej lehoty nie sú v súlade so zákonom. Až od okamihu splnenia vecných a formálnych podmienok sa mohol začať beh lehoty na uplatnenie práva na odpočítanie dane, nie od okamihu pôvodného fyzického dodania tovaru.

VI.

46. Odvolací súd vzhľadom na odvolacie námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté

rozhodnutie nespĺňa požiadavku zákonodarcu na riadne zistený skutkový stav v zmysle Daňového poriadku. Uvedené rozhodnutie daňového orgánu nevychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ku ktorému potom absentuje logicky vyhodnotený a riadne posúdený právny stav. Odvolací súd sa preto nestotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistenými v daňovom konaní o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre priznanie nadmerného odpočtu na dani z pridanej hodnoty. Nakoľko počas konania Najvyšší súd z dostupných zdrojov dospel k záveru, že sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov potreby výkladu únievého práva, a to hore uvedených aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, preto súdny prieskum prerušil s výsledkom hore opísaným.

47. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovanej ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo vyššie uvedenom rozhodnutí Súdneho dvora (čl. 7 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

48. Najvyšší súd v preskúmvanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), tak v odvolacom konaní na základe mu dostupných informácií z pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd dospel k záveru, že nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

49. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nastalo.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p. platí, že ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

50. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá :

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca žalobcu listom z 15. mája 2017 v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb vyčíslił a voči správnosti ktorých neboli vznesené námietky :

1.1. Trovy právneho zastúpenia na krajskom súde

1.1.1. prevzatie a príprava zastúp. (12) - 1 úkon práv. služby 127,16 €

1.1.1.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 7,63 €

1.1.2. podanie žaloby (12) - 1 úkon práv. služby 127,16 €

1.1.2.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 7,63 €

1.1.3. doplnenie žaloby (14) - 1 úkon práv. služby 134,-- €

1.1.3.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,04 €

1.1.4. vyjadrenie žalobcu (15) - 1 úkon práv. služby 139,83 €

1.1.4.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,39 €

1.1.5. účasť na pojednávaní (15) - 1 úkon práv. služby 139,83 €

1.1.5.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,39 €

1.1.6. účasť na pojednávaní (15) - 1 úkon práv. služby 139,83 €

1.1.6.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,39 €

1.2. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde
1.2.1. podanie odvolania (15) 1 úkon práv. služby 139,83 €
1.2.1.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,39 €
1.2.2. písomné podanie (17) 1 úkon práv. služby 147,33 €
1.2.2.1. prislúchajúca náhrad rež. paušálu 8,84 €
celkom : 1.160,67 €

1.3. z náhrady súdneho poplatku za odvolanie (č.l. 269A) 70,-- €

45. Nakoľko úspešný žalobca bol zastúpený advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. zaplatiť mu priznanú náhradu trov. Bližšie podrobnosti o spôsobe platby a účte právneho zástupcu sú obsiahnuté v liste zo dňa 15.05.2017, ktorý je súčasťou súdneho spisu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).